

Povești cu detectivi

Libris .RO
Respect pentru oameni și cărți

MINUTE

de poveste

AQUILA

3 minute de poveste
Povești cu detectivi

Tamás Anett

Aquila

Cuprins

Garda Pădurii	4	Corturile ratonilor	27
Pânza păianjenului Puc	5	Noul locatar	28
Vic merge la școală	6	Pe urmele mierii	29
Hârlețele cârțițelor	7	Ouăle raței Rita	30
Împăratul Solomon	8	Țapul Țuțu și meșterii	31
Ariciul Ari și iepurașul Rori	9	De ce face apa spume?	32
Copacul preferat al lui Tori	10	Pe teritoriul râmelor	33
Agentul Pit la fermă	11	Petrecerea de ziua de naștere	34
Mustătilă și smântâna	12	Paștele	35
Ghemul stăpânei	13	Puișorii sturzului Stela	36
Oul sau găina?	14	Iertarea	37
Monstrul copacului	15	Cazul maestrului Amadeus	38
Ghindele vereriței Viki	16	Morcovii iepurașului Rori	39
Ieduta Ida	17	Ceva nu e în ordine cu frunzele!	40
Ochelarii bufniței Buhu	18	Unde e momeala?	41
Lumina strălucitoare	19	Rețeta pierdută	42
Hărănitoarea pentru păsări	20	Bulinele buburuzei Baby	43
Hibernare	21	Concertul din Câmpia Mare	44
Lista de cadouri	22	Ambuteiajul	45
Brazii de Crăciun	23	Vizita vărului	46
Omul de zăpadă	24	Tovarășii de joacă dispăruți	47
Mănușile de lână	25	Acțiunea „Vacanța”	48
Cele 43 de perechi de încălțări	26		

De mulți, mulți ani, toți locuitorii Pădurii de Fag trăiesc în deplină siguranță. Aricii în culcușurile lor, vulpile și iepurii în vizuinile lor, veverițele în scorburile lor din înaltul copacilor și cele mai mărunte râme și viermișori în galeriile lor de sub pământ.

De liniștea și siguranța tuturor animalelor din pădure se ocupă Garda Pădurii, care este formată din animale deosebit de pricepute, istețe și capabile. Marele și puternicul cerb Codrin este căpitanul Gărzii Pădurii. Loțiitorul lui este bufnița Buhu, care vine mereu în ajutorul căpitanului cu ideile ei grozave. Cel mai experimentat membru al Gărzii este sergentul Bruno, ursul cel brun care a rezolvat de-a lungul carierei sale sute de cazuri încălcătoare. Locuitorii pădurii știu că pot apela mereu cu încredere la ei pentru orice problemă – mai mică sau mai mare – iar Garda Pădurii face întotdeauna tot ce îi stă în puteri ca toți locuitorii pădurii să trăiască în liniște.

Într-o zi, sergentul Bruno, care era puțin mai în vârstă, află că avea să lucreze împreună cu un partener: tânărul agent Pit. Micul și veșnic veselul pițigoi albastru tocmai ieșise de pe băncile Academiei de Poliție. Cei doi detectivi atât de diferiți – din toate punctele de vedere – avură parte de o primă întâlnire nu tocmai reușită.

— Trebuie să lucrez cu puștiul ăsta? mormăi ursul Bruno.

— Să știi că puștiul are un nume! se auzi răspunsul imediat al pițigoiului.

În clipa aceea intră căpitanul Codrin și trânti în fața lor pe birou un dosar uriaș.

— Avem o mulțime de cazuri de rezolvat. În loc să stăm și să mormăim pe sub mustăți și să ciripim cât ne ține ciocul, mai bine ne-am apuca de treabă! La muncă, domnilor, la muncă!

Sergentul Bruno aruncă o privire spre noul său partener, oftă adânc, și se apucară să investigheze primul caz.

Pânza păianjenului Puc

Păianjenul Puc își ducea liniștit zilele sub un fag uriaș. Toată ziua bună ziua nu făcea altceva decât să țese pânze care mai de care mai frumoase și mai fine. Însă, spre marea lui supărare, nu apuca să se bucure prea mult de roadele muncii lui, pentru că pânzele îi dispăreau ca prin farmec. De multă vreme făcuse plângere la Garda Pădurii, dar, din lipsă de timp, detectivii nu reușiseră să se ocupe de problema lui.

— Las' că mă ocup eu și voi rezolva misterul! zise într-o zi agentul Pit, plin de entuziasm.

— Stai că vin și eu cu tine, nu care cumva să pățești ceva, mormăi sergentul Bruno.

Nici nu apucă să termine ce avea de spus, că pițigoiul Pit se și încurcă într-o pânză de păianjen.

— Căsuța mea! Chiar în clipa asta am terminat-o! Acum n-am decât să o iau de la capăt dacă vreau să prind ceva pentru cină! zise păianjenul Puc amărât.

Sergentul Bruno se străduia să își elibereze partenerul din capcana lipicioasă, când îi veni o idee și exclamă:

— Acum am înțeles! Știu de ce îți dispar mereu pânzele!

Păianjenul se uită la el curios, iar sergentul Bruno continuă:

— Pânzele tale nu se văd și de aceea mereu nimerește cineva în ele și ți le rupe!

— Păi ... nu am decât fir invizibil. Cum aș putea să-l fac vizibil? întrebă păianjenul Puc scărpinându-se în creștet.

— Nu trebuie neapărat să îți vedem pânza, zise sergentul Bruno. E suficient dacă o putem auzi!

Strânsă împreună flori și frunze uscate din pădure, pe care le atârnară pe pânza cea nouă. Cum adia puțin vântul, acestea începeau să se miște și să foșnească, așa că oricine trecea pe acolo putea observa pânza păianjenului Puc. De atunci căsuța păianjenului Puc nu e doar rezistentă, ci și frumos împodobită.

Respect pentru oameni și cărți

În viața fiecărui copil de grădiniță vine ziua în care începe clasa I la școala din pădure. Această zi mult așteptată veni și în viața puiului de vulpe Vic, doar că el nu se bucura deloc de acest lucru.

— Tată, nu-i așa că nu pot să merg la școală fără ghiozdan? întrebă el.

— Așa este, fiule, nu poți. Din fericire, noi ți-am luat ghiozdan încă de la începutul verii, îl liniști tatăl său.

— Știu, dar nu îl găsesc nicăieri, așa că nu pot începe mâine școala, continuă puiul de vulpe Vic.

— Nu se poate să nu îl găsești! zise tata vulpe și porni să caute cu înfrigurare prin toată vizuina, dar nu găsi ghiozdanul lui Vic.

— Așa ceva nu se poate! Chem Garda Pădurii! izbucni tata vulpe furios.

— Nu e nevoie! sări speriat Vic. Adică ... îmi imaginez că au lucruri mai importante de făcut decât să caute după ghiozdanul meu.

— Atunci mă duc să îți fac rost de alt ghiozdan pe mâine, zise tata vulpe.

Locțiitorul căpitanului, bufnița Buhu, tocmai trecea pe acolo și îl observă pe puiul de vulpe care se învârtea abătut prin fața vizuinii. Vic îi mărturisii că de fapt ghiozdanul nu dispăruse, ci chiar el îl ascunsese, crezând că în felul acesta nu va trebui să mai meargă niciodată la școală. Dar se speriasc când auzise că tatăl său vrea să chema Garda Pădurii, iar acum îi părea rău de ce făcuse.

Cazul fu astfel rezolvat înainte de a fi fost nevoie să se facă cercetări. Iar bufnița Buhu îi spuse puiului de vulpe:

— Și mie mi-a fost frică în prima zi de școală, dar numai până când am pășit în clasă. Vei vedea că îți vei face mulți prieteni printre colegi!

